

Ohlédnutí za Vokalízou

Letos v září tomu bude 40 let od založení Vokalízy. Nikdy nezapomenu na moment, kdy jsem na procházce s přítelem po Karlově mostě vyslovila otázku: Proč vlastně zpěváci menšinových žánrů (jak se tehdy jazzu, blues a rocku říkalo) nemají svůj pravidelný festival ve Velkém sále pražské Lucerny? Tyhle žánry měly vždycky narváno a vyprodáno v malých klubech, ale neměly možnost se ukázat na společném velkém festivalu a zažít tu nádhernou euforii z publika. I já si tam chtěla zaspívat...

TEXT: JANA KOUBKOVÁ

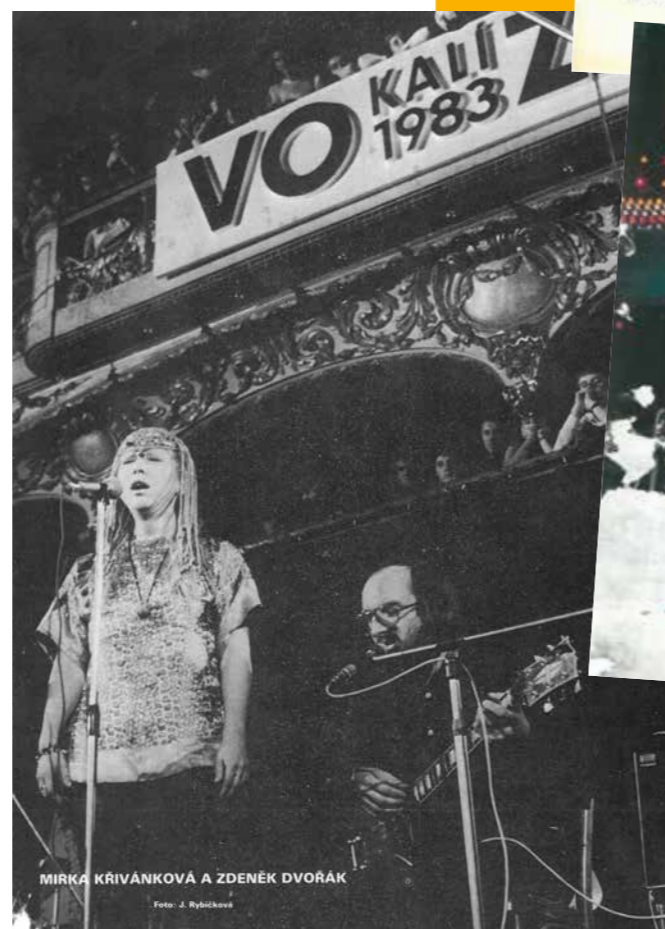
Už od roku 1964, kdy u nás začal Mezinárodní jazzový festival, jsem žádný rok nevynechala. V nedýchatelné Lucerně jsem zpocená, ale šťastná naslouchala L. Armstrongovi, E. Fitzgerald, Modern Jazz Quartetu, Sarah Vaughan, The Swingle Singers aj. A tak mě napadlo, že bych mohla využít 75. výročí narození Jaroslava Ježka, což bylo 25. září 1981.

Ten můj model byl jednoduchý. Každý z vybraných zpěváků měl ve svém dvacetiminutovém bloku zaspívat jednu Ježkovu píseň ve vlastním aranžmá. Malostranská beseda tehdy byla místem, kde se muzikanti scházeli a kde fungovala skvělá parta pořadatelů, které se můj nápad líbil, a v rámci Kulturního domu hl. m. Prahy se to podařilo prosadit. Nejdříve pod názvem HLAS 81, to ale neprošlo, protože v tom roce se konaly volby. Tak jsem vymyslela VOKALÍZA 1981 – I. SETKÁNÍ JAZZOVÝCH, BLUESOVÝCH A ROCKOVÝCH ZPĚVÁKŮ. A tak nostalgicky připomínám 29. a 30. září 1981, ta I. a II. Vokalíza byly na Žofíně a ty další každoročně ve Velkém sále pražské Lucerny, vždy narvané k prasknutí, po tři večery až do roku 1989 včetně. Vokalízu jsem držela 20 let, ale ty nejdůležitější roky byly od 1981 do 1989, a nejenže objevila spoustu zajímavých talentů, které jsou teď hvězdami, ale hlavně suplovala nabídku nezávislé

hudby nezávislých jedinců pro nezávislé publikum toužící po svobodě... To už si teď mladí zpěváci neumí představit, jaké jsme měli problémy s komunistickou ideologií a jejich schvalovacími komisemi, které některé účinkující nepovolily a některé texty písní zakazovaly. A tak se vyplnila slova písně Jaroslava Ježka s textem Jana Wericha, že NIKDY NIKDO NEMÁ MÍTI ZA DEFINITIVNÍ, NEB NIKDY NIKDO NEVÍ, CO SE MŮŽE

STÁTÍ, kterou jsem s Michalem Pavlíčkem a Jirkou Hruběšem zpívala před čtyřiceti lety na I. Vokalíze v roce 1981. ☒

MIRKA KRIVÁNKOVÁ A ZDENĚK DVOŘÁK

Foto: J. Rybíčková

